

LETNIK XXVI, MAJ-JUNIJ 2018

Mir
5-6

25. 6. 1981 - 25. 6. 2018
37 let

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: MARIJINA SPOROČILA SVETU

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. aprila 2018

»Dragi otroci!

Danes vas kličem, da z Jezusom živite svoje novo življenje.

Naj vam da Vstali moč, da boste v preizkušnjah življenja vedno močni in v molitvi vdani in vztrajni, ker vas je Jezus s svojimi ranami rešil in vam z vstajenjem dal novo življenje.

Molite, otročki, in ne izgublajte upanja. V vaših srcih naj bo radost in mir in pričujte o radosti, da ste moji. Jaz sem z vami in vas vse ljubim s svojo materinsko ljubeznijo.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. maja 2018

»Dragi otroci!

V tem nemirnem času vas kličem, da bi imeli več zaupanja v Boga, ki je vaš Oče v nebesih in me je poslal, da vas vodim k Njemu.

Odprite svoja srca darovom, ki vam jih želi dati On, in v tišini srca častite mojega Sina Jezusa, ki je dal svoje življenje, da bi mogli vi živeti v večnosti, kamor vas želi voditi.

Naj bo vaše upanje radost srečanja z Najvišjim v vsakdanjem življenju. Zato vas kličem: ne opustite molitve, ker molitev dela čudeže.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu!«

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 2, 4

TEMA MESECA

MARIJINA SPOROČILA SVETU

PRED MEDŽUGORJEM, 1. del ... 6

INTERVJU

Božja drobtinica ... 11

PRIČEVANJE

Ozdravel sem ... 18

MOLITEV

Pomagaj mi postati evharistija ... 20

POROMALI SMO

Popolna sprejetost in milina ljubezni ... 22

PRIČEVANJE

Vse se je začelo z Nežiko ... 25

Od odvisnika do duhovnika ... 27

MARIJINA PRIKAZOVANJA PO SVETU

Fatima ... 30

ČUDEŽ 18. marca ... 35

PRIPOROČAMO

Nove knjige... 38

Z MARIJO BEREMO SV. PISMO ... 40

RAZMIŠLJANJE s. Emmanuele ... 42

MARIJINI OBROKI ... 45

ROMANJA ... 46

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Marijin mesec maj se je iztekel in z njim lepa slovenska pobožnost, šmarnice, s katero Mariji še posebej izkazujemo svojo ljubezen. Tudi če šmarnice v današnjem času niso več tisto, kar so nekoč bile, naj bo pa naša ljubezen do nebeške Matere enaka, če ne celo bolj goreča.

Mesec, ki je pred nami, je posvečen Srcu Jezusovemu, za nas pa je pomemben tudi zaradi **5. Marijinega dne, ki bo v soboto, 9. junija, v Velesovem**. Ponovno Vas prisrčno vabimo na to marijansko obarvano duhovno srečanje, ki nam bo zagotovo »napolnilo baterije« do našega naslednjega romanja v Medžugorje.

Baterije pa bo zagotovo napolnila tudi revija, ki jo držite v rokah. Poleg osrednje teme, ki nam predstavlja vsebino/sporočila nekaterih pomembnejših prikazovanj pred Medžugorjem, je v njej zelo zanimiv intervju, prav taka pa so tudi pričevanja, spomini na romanja in druge redne rubrike. Ni pozabljena niti spodbuda k dobrodelnosti, ki jo tako velikodušno izkazujete, v Marijinih obrokih. Hvala vsem!

Naj nas blagoslavlja Kraljica miru!

Maj-junij 2018

3

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. aprila 2018*

*„Dragi otroci,
po veliki ljubezni nebeškega Očeta sem ob vas kot
vaša Mati, vi pa ob meni kot moji otroci, kot
apostoli moje ljubezni, ki jih neprestano zbiram
okoli sebe.*

*Otroci moji, vi se morate z molitvijo popolnoma
predati mojemu Sinu, da ne živite več vi, ampak
moj Sin v vas. Tako, da ga bodo vsi, ki ne poznajo
mojega Sina, videli v vas in si ga zaželeli spoznati.*

*Molite, da bi v vas videli odločno ponižnost in
dobroto, pripravljenost za služenje drugim. Da bodo
videli v vas, da s srcem živite svojo poklicanost v svetu
združeni z mojim Sinom. Da bodo v vas videli
blagost, nežnost in ljubezen do mojega Sina kakor
tudi do svojih bratov in sester.*

*Apostoli moje ljubezni, mnogo morate moliti,
očistiti svoja srca, da bi najprej vi hodili po
poti mojega Sina, da bi bili pravični,
povezani s pravičnostjo mojega Sina.*

*Otroci moji, kot moji apostoli morate biti
združeni v edinosti, ki izhaja iz mojega
Sina, da bi moji otroci, ki ne poznajo
mojega Sina, prepoznali edinost ljubezni in
si zaželeli hoditi po poti življenja, po poti
edinosti z mojim Sinom.*

Hvala vam!”

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. maja 2018*

*„Dragi otroci,
moj Sin, ki je luč ljubezni, je vse, kar je storil in dela, storil iz
ljubezni. Tako tudi vi, otroci moji, ko živite v ljubezni, ljubite
svoje bližnje, izpolnujete voljo mojega Sina. Apostoli moje
ljubezni, naredite se majhne. Svoja čista srca odprite mojemu
Sinu, da bo mogel delovati po vas. S pomočjo vere se
napolnite z ljubeznijo, a otroci moji, ne pozabite, da je
evharistija srce vere. To je moj Sin, ki vas hrani s svojim
Telesom in krepi s svojo Krvjo, to je čudež ljubezni – moj
Sin, ki vedno znova prihaja živ, da oživi duše. Otroci
moji, če živite v ljubezni, izpolnujete voljo mojega
Sina in On živi v vas.*

*Otroci moji, moja materinska želja je, da bi ga
vedno bolj ljubili, ker vas On kliče s svojo
ljubeznijo, daruje vam ljubezen, da bi jo vi
širili vsem okoli sebe.*

*Po Njegovi ljubezni sem z vami kot Mati, da
bi vam govorila besede ljubezni in upanja,
da bi vam govorila večne besede,
zmagovalke nad časom in smrtjo,
da bi vas poklicala, da bi bili moji apostoli
ljubezni.
Hvala vam.”*

TEMA MESECA

MARIJINA SPOROČILA SVETU PRED MEDŽUGORJEM, 1. del

Pomenljivo je, da se Marija pogosteje prikazuje v zadnjih dveh stoletjih, ko se je močno povečalo delovanje hudega duha. Ta je prisoten očitno in obenem potuhnjeno, da zavaja od resnice in da cele generacije odpadajo od vere v Jezusa Kristusa, zapuščajo Cerkev ter se predajajo brezciljnemu življenju. Odpad je močno povezan s potrošniško blaginjo: ljudje hočejo uživati, mislijo, da bodo zmogli sami rešiti bivanjske probleme in odnose, prepričani so, da ne potrebujejo Boga in skupnosti Cerkve. Prav tako je odpad povezan tudi z razvojem znanosti. To dogajanje je šlo že tako daleč, da ne obstajajo več razmišljanja in vprašanja o izviru življenja, ljubezni, smislu, cilju. V tako človeško zgodovino,

zaznamovano z nasiljem, izkoriščanjem in iskanjem prevlade v svetu, je stopila Marija, ki vabi k spreobrnjenju, budi upanje in opozarja na katastrofe, ki se bodo zgodile.

Oče Livio Fazzaga, ustanovitelj Radia Marija, pravi, da bi bila velika napaka, če bi mislili, da je Marija posegla v zgodovino le v zadnjih stoletjih. Bila je ob Jezusu in ga spremljala od spočetja do smrti, prisotna je bila pri njegovem trpljenju, križanju, pokopu. Pomenljiv je dogodek pod križem, ko je Jezus zaupal Marijo svojemu učencu in Cerkvi. (Jn 19,26–28) Ko je bil po vstajenju vzet v nebo, je ona s svojo materinsko skrbjo spremljala novo nastalo Cerkev. Zato je eden od znakov, ki so pomembni za sprejem

Marijinih sporočil v Medžugorju, ta, da so globoko zakoreninjena v zgodovini odrešenja.

Marija je ves čas prisotna v svetu

Jasno je, da Marijini posegi v zgodovino niso nujni, ker se je razodetje zaključilo z Jezusovim vnebohodom in s smrtjo apostolov. Zaradi te »zamejitve« pa smemo ovirati Boga, da nam ne bi na različne načine govoril tudi v današnjem času. Ne smemo zlasti zaradi hudobije v svetu, nezadostnosti razumarstva in znanstvenega pozitivizma, ki dejansko zajame le del stvarnosti in vedenja o njej. Tudi Marija opozarja na celovit pogled na svet, zgodovino in človeka.

Marija je po vstajenju spremljala skupnost učencev v molitvi za prihod Svetega Duha, spremljala je razcvet Cerkve. Nadalje izročilo pravi, da se

je Marija prikazala apostolu Jakobu in ga spodbudila, ker je bil razočaran in utrujen pri oznanjevanju evangelija. Na tistem mestu (v današnji Španiji) je nastalo svetišče Marija Pilar, ki velja za najstarejše krščansko svetišče. Od tedaj do današnjih dni je znanih vsaj dva tisoč Marijinih prikazanj, na osnovi katerih so nastala mnoga svetišča. Marija je prisotna v vseh zgodovinskih obdobjih Cerkve tako v Sredozemlju, Evropi kot drugod po svetu. V Latinski Ameriki so prav Marijina prikazovanja v Gvadalupe spodbudila široko evangelizacijo. V Afriki se je Marija prikazala v Kibehu v Ruandi. Oče Livio je pozoren na dejstvo, da se ta Marijina skrb kaže tudi v odnosu krščanskih skupnosti do islama, potem ko je ta osvojil prostore, kjer so se nahajale prve cerkvene skupnosti: v Iranu, Iraku, Palestini,

Marija Pilar, Zaragoza

Siriji, Tuniziji, Egiptu. 7. oktobra obhajamo praznik Rožnovenske Matere Božje kot spomin na veliko zmago pri Lepantu leta 1571, ko so pomorske krščanske sile premagale otomansko floto. K temu je treba dodati tudi zmage pred vrati Dunaja, pri Beogradu in Budimpešti, kjer so bile turške sile zavrnjene ob silni podpori molitve. Evropa je po Marijini priprošnji ostala krščanska. Zato si je njeno zgodovino nemogoče predstavljati brez Marije. Turki niso postali gospodarji Evrope po Marijini priprošnji.

Prikazanja v Rue du Bac (Pariz)

Ozadje teh prikazanj je bilo ostro nasprotovanje vsemu, kar je zraslo iz krščanstva, po razsvetljenski in francoski revoluciji in vsem, kar jima je v svetu sledilo. 27. novembra 1830 se je Marija prikazala redovnici Katarini Labouré. Marija je bila čudovita, imela je belo svilen obleko, ki se je svetila kot zarja, njene noge so stale na zemeljski obli, v roki je držala drugo zemeljsko kroglo. Vidkinja je slišala Marijin glas: »Krogla, ki jo vidiš, predstavlja ves svet, zlasti Francijo, in vsakega posameznega človeka.« Katarini je tudi naročila, naj poskrbi, da se bo izdelala svetinjica, ki bi jo nosili ljudje. Redovnici je pokazala, kakšna naj bo ta svetinjica in kaj naj piše na njej.

Iz tega se je razvilo češčenje

čudodelne svetinje. Ta ima na eni strani podobo Marije. Njene roke so razprostrate in iz njih izhajajo žarki, ki predstavljajo milosti, ki jih posreduje Marija, stoječa na mali zemeljski obli. Pod njenimi nogami se zvija kača. Okrog te podobe, po robu svetinjice, je napis: »O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo.« Marija je želela, da se s to kratko molitvijo zatekamo k njej in jo prosimo milosti. Na drugi strani svetinje je velika črka M, iz katere se dviga križ, ki predstavlja Jezusa. Pod črko M sta dve srci: eno je obdano s trnovo krono (Jezusovo), drugo prebodeno s sulico (Marijino). Vse je obdano z dvanajstimi zvezdami. Čudodelna svetinjica je v

srcih katoličanov utrdila vero v skrivnost Marijinega brezmadežnega spočetja, ki jo je leta 1854 razglasil papež Pij IX. Ob tem so se razmahnile Marijine družbe, občestva kristjanov, ki so želela živeti po zgledu Jezusove matere Marije.

Krščanski mislec Jean Guitton je v tem naročilu videl začetek zadnje faze boja med Marijo in satanom, o katerem govori dvanajsto poglavje Razodetja. Pred njim je leta 1712 veliki častilec in poznavalec Marijinega delovanja, Ludvik Marija Grignon Montfortski, napovedal, da se je začela zadnja stopnja Marijinih prikazovanj v svetu. Podoba Marije, ki stoji na zemeljski krogli, okrog katere je ovita strupena kača, kaže na začetek velikega boja med Ženo in zmajem, med Brezmadežno in kačo, ki je bil napovedan že v Genezi in potrjen z zmago Žene, ki se bo zoperstavila grehu sveta.

Tako se je začela pot »Marijinega obiskanja« nekdam krščanskih dežel, v katerih je veliko svetišč, ki so njej posvečena. S tem je pokazala na vidne sledi svoje prisotnosti v svetu in približala Jezusovo odrešenijsko moč človeštvu, ki se je v svoji šibkosti odvrnilo od Boga in se prepustilo skušnjavam hudobije. Romanja v Rue du Bac v Parizu, kjer je kapela čudodelne svetinje, in v druga Marijina svetišča so še vedno v srcu francoskega ljudstva. Če hudič napada Zahodno Evropo, Devica stoji

na njegovi glavi in mu jo tre.

La Salette

Drugo prikazanje Marije se je tudi zgodilo v Franciji na pobočju Južnih Alp, v kralju La Salette. Tu se je Marija prikazala 19 septembra 1846 dvema pastirčkoma: Maksimiljanu Giraudu in Melaniji Calvat. V solzah jima je povedala: »Če se moje ljudstvo ne bo spokorilo, bom primorana dopustiti, da pade roka mojega Sina. Je tako težka, tako pritiska, da je ne morem dalje zadrževati. Tako dolgo že trpim za vas! Če hočem, da vas moj Sin ne zapusti, ga moram kar naprej prositi. Vi pa se ne zmenite za to.«

Marija je tu predstavljena kot srednica med ljudmi in Jezusom. Izročila je dve skrivnosti, ki so jih posredovali papežu Piju IX. Skrivnost, ki je bila zaupana Melaniji, je imela politično razsežnost, ker je napovedovala razvoj laicistične države v Franciji kot prihod vladavine Antikrista. Dolgo časa so mislili, da je dala Melanija malo letečo ali fantazijsko ali celo apokaliptično izjavo. Toda postopoma se je razkrilo, da je bilo sporočilo La Salette povsem pristno in resnično. S tem se napovedi v La Salette vključujejo v napovedi iz Rue du Bac v Parizu

udi v Medžugorju je Marija rekla, da je z vidci in posreduje pri njenem Sinu zanje. (9 junij 2008) Pomemben

element so solze, ki so se pojavile tudi v Medžugorju. Tam je rekla: »Povedala sem vam že, da sem vas posebej izbrala takšne, kakršni ste. Jaz, Mati, vas vse ljubim. Tudi v vsakem trenutku, ko vam je težko, se ne bojte! Kajti ljubim vas tudi tedaj, ko ste daleč od mene in mojega Sina. Prosim vas, ne dopustite, da bi moje srce jokalo s krvavimi solzami zaradi duš, ki se pogubljujejo v grehu. Zato, dragi otroci, molite, molite, molite!« (24. maj 1984 in 28. januar 1987). Tako je bila napovedana pot, ki je šla preko Fatime do Medžugorja. Prikazanja so bila odziv na laicizem, pokvarjenost v Cerkvi, odpad od vere in preganjanje kristjanov.

Za tem se je Marija prikazala zopet v Franciji, in sicer v Lurdu, kjer je med 11. februarjem in 16. julijem 1858 osemnajstkrat spregovorila Bernardki. Ta prikazanja niso le spodbuda za duhovno življenje, ampak tudi velike napovedi. Gotovo, da je sporočilo o pokori in kesanju temeljnega pomena in je po svetosti

Bernardke postalo zelo izpostavljeno, še posebej v osebnem posvečevanju s prenašanjem bolečine.

Po očetu Liviu pa je veličina Lurda v dejstvu, da se je tam Marija predstavila kot Brezmadežna in s tem potrdila pomen dogme, ki jo je malo pred tem razglasil Pij IX. S tem je pokazala, da ta čas ni samo obdobje, ko je satan spuščen z verig, ampak tudi čas Brezmadežne. Vsak človek se rodi z izvirnim grehom in potrebuje pomoč v boju z njim. Marija je povedala, da je Brezmadežna, torej zmagovalka nad satanom po Kristusovi milosti. Seveda je povabila k svetosti in spreobrnjenju vso Cerkev, da bi z njo zmagala. Pri Mariji je ta zmaga že dobljena, ona je zmagovalka nad kačo, ker je Brezmadežna.« To je veliko sporočilo Lurda tudi z zgodovinskega vidika.

(Se nadaljuje.)

Primož Krečič

La Salette

INTERVJU

BOŽJA DROBTINICA

Objavljamo prevod intervjuja, ki ga je za revijo Glasnik mira pripravil njen novinar Mario Vasilj Totin. Nagovarja s pričevalno močjo človeka, ki je za ljubezen do Boga, Cerkve in ljudi zastavil svoje življenje.

Vaša ekscelenca, prosim vas, da se predstavite našim bralcem.

Prosim vas, da me ne kličete ekscelenca. Jaz sem samo preprost, neznan Božji služabnik, Božja drobtinica. Recite me raje Ernest!

Torej Ernest, povejte nam kaj o sebi.

Sem Ernest Troshani Simoni, rojen 1928. leta v Skadru. Že kot otrok sem čutil, da me Bog kliče in sem z desetimi leti šel v semenišče. V času teološkega študija sem že občutil šibo komunizma. Na služenje vojaškega roka sem moral še pred študijem. Tisti, ki so me vpoklicali, so menili,

da me bo to odvrnilo od duhovniškega poklica. Ko sem to dojel, sem spremenil taktiko, ki je bila: v vsem biti bolj vzoren od ostalih, v službi in v družbi. Zlasti sem se odlikoval kot dober strelec, kar so v vojski posebej cenili. Tako sem namesto njihov sovražnik postal njihov ljubljeneec. Po odsluženem vojaškem roku sem se vrnil v semenišče in bil leta 1956 posvečen v duhovnika.

Po posvečenju sem bil v Skadru pomočnik duhovnika in se pripravljaj na prevzem petih okoliških župnij. Takrat me je posebej navduševala mladina iz teh krajev. Kako goreči so bili, s kakšnim žarom so prihajali k sveti maši, molili rožni venec, predvsem pa častili Najsvetejše! To so bili težki časi, v katerih se je komunistična oblast na vse načine poskušala postaviti med mlade in Cerkev. Na naše veselje jim mladina

Maj-junij 2018

11

ni sledila, ampak je ostala zvesta svoji Cerkvi in svojemu Bogu. Občutek, da delam nekaj lepega in koristnega za Boga, me je utrdil na moji duhovniški poti.

Vse življenje ste živeli v Albaniji in od tega skoraj tretjino življenja v ujetništvu?

Da.

Komunizem je nenehno preganjal, omalovaževal in poskušal uničiti vero v Boga. V tem se je posebej izkazoval komunistični režim v Albaniji.

Povsod, kjer je bil na oblasti komunistični režim, je bila Cerkev preganjana. Režim v Albaniji pa je šel še korak dlje. Enver Hodža je namreč leta 1967 Albanijo razglasil za ateistično državo. Obdobje, ki je sledilo, so zaznamovala mučenja, preganjanja, ubijanja duhovnikov, rušenje cerkva in skrunitev svetišč. Posebej na udaru so bili katoliški duhovniki.

Mučeništvo tudi vas ni obšlo?

Prijeli so me že leta 1963. Nisem bil presenečen, saj smo bili duhovniki v tistem sistemu sovražnik številka ena. Ker sem sodeloval z mnogimi ljudmi, se je oblast bala, da bom vernike obrnil proti njim. Prijeli so me na sveti večer. Ko sem zaključil polnočnico, so v cerkev vstopili agenti državne varnosti, me uklenili v lisice in odpeljali v zapor.

Obsojeni ste bili po hitrem postopku ali ...?

Preden odgovorim na to vprašanje, naj omenim dva nenavadna dogodka, ki ju še danes ne razumem in sta se zgodila, preden so me prvič prijeli. Prvi se je zgodil med mašo v moji župniji. Ko sem pri povzdigovanju dvignil hostijo, so nekateri prisotni na njej nenadoma zagledali podobo svetega Antona. Jaz tega nisem videl. Ko sem svojemu škofu sporočil, kaj so verniki videli in da so pripravljeni pričevati, se je zelo začudil in rekel, da se je v istih dneh zgodilo nekaj podobnega v svetišču sv. Antona v

Foto vir: <http://www.cathstan.org>

kraju Laç. Drugi nenavaden dogodek je bila nesreča muslimanskega dečka, ki je padel s tretjega nadstropja in se smrtno poškodoval. Odpeljali so ga v bolnico v Tirano. Zdravniki mu niso dali nobene možnosti za preživetje. Ker sem z družino prijateljeval, sem šel v bolnico, da bi jih tolažil. Fantkov oče me je zaprosil, naj molim nad njegovim sinom. To sem tudi storil. Na presenečenje vseh se je fantek, ki bi moral vsak trenutek umreti, zbudil in prosil, naj mu dajo jesti. Za ta čudež smo se vsi zahvaljevali Božjemu usmiljenju. Njegova mama je stalno ponavljala: »Moj sin je umrl, a glej, zdaj je vstal od mrtvih.« Po tem čudežnem dogodku sem jih pogosto videval v cerkvi, kako se na kolenih zahvaljujejo Bogu, nebeški Materi in

sv. Antonu.

Ta dogodek je alarmiral oblast, ki je, kakor so kasneje navedli v obtožnici, posumila, da imam določene sposobnosti, ki so lahko samo posledica sodelovanja s tujimi tajnimi službami. Obtoževali so me celo, da me je Tito podtaknil. Tri mesece so me hudo mučili, da bi priznal, česar so me obtoževali. Jaz pa sem vedno deloval javno in nisem nič skrival. Proces proti meni je bil navadna politična farsa. Njihove metode so bile satanske. Čeprav je bila obsodba že podpisana, jim je bilo zelo veliko do tega, da bi sam priznal vse, česar so me obtoževali. Priznati obtožbe je pomenilo lagati sebi, tega pa nisem mogel. Ničesar nisem priznal. Za resnico sem bil pripravljen umreti tudi mučeniške smrti.

Česa so vas obtoževali?

Ko so videli, da me ne bodo mogli omajati, so v novi obtožnici navedli tri razloge za sojenje. Prvič, da sem ljudem govoril, naj se ne odrečejo svoji veri, ampak naj, če je potrebno, dajo tudi življenje zanjo. Drugič, da sem po navodilih papeža Pavla VI. imel tri maše zadušnice za pokojnega ameriškega predsednika Kennedyja. Tretji razlog so bile molitve za ozdravljenja. Danes so te obtožbe smešne, za takratni komunistični sistem pa so to bila dejanja, ki so zadoščala, da so me obsodili na smrt.

Tudi v težkih časih ujetništva niste nehali maševati?

Da, čeprav je bilo življenjsko nevarno, sem vedno našel možnost, da sem maševal. Če duhovnik samo en dan ne mašuje, izgubi vse. Maševal sem v latinščini. Posebej se me je dotaknilo, kako so muslimani doživljali sveto mašo, ker so vmes jokali. Mnogi so pričevali, da so med sveto mašo čutili živo Božjo prisotnost. Bili pa so tudi taki, ki so rekli: »Zelo lepo se sliši to, kar govori. Se pa vidi, da je ubožca zapustila pamet.«

Zanimivo je, kako ste si v zaporu pripravljali hostije in vino za sveto mašo.

Znašel sem se, kot sem vedel in znal. Z menoj je celico delil musliman, ki mu je žena nosila grozdje. Revež ga ni pojedel, ampak ga je dal meni. To grozdje sva stiskala in iz njega delala vino. Hostije smo delali iz tisto malo kruha, ki smo ga dobili za kosilo.

Leta 1973 so vas spet pripeljali pred sodišče in obsodili na smrt?

Z menoj so delali, kar so hoteli. Tokrat so me obtožili, da sem baje vodil zaporniški upor. Na žalost so zaradi tega upora štirje zaporniki umrli, jaz pa v resnici z njim nisem imel nič. Samo Božjemu posegu se moram zahvaliti, da sem uspel dokazati svojo nedolžnost. A obsodba, usmrtitev z obešanjem, je bila spremenjena v dosmrtni zapor. Tega leta se je v Okinawi na Japonskem prikazala blažena Devica

Marija. Nam zapornikom je ta vesela novica dala veliko upanje in moč, da smo zdržali trpljenje v zaporu. Medtem ko je nebeška Mati vsa v solzah opozarjala in klicala človeštvo, naj se spreobrne in spravi z Bogom, smo se mi čutili blagoslovljene, da smo lahko v tej situaciji trpeli v Njegovem imenu.

Ali lahko na kratko opišete en dan v ujetništvu?

Ne morem; kdor tega ni izkusil, bo namreč težko razumel. Ves čas ujetništva so me tolažile besede sv. Frančiška: »Ne skrbite za jutri, ker bo za to poskrbel vaš nebeški Oče.« Težko delo in molitev rožnega venca – to je bil moj dan v zaporu.

Končno ste leta 1981, po 27 letih, dočakali svobodo.

Da, vendar sem do leta 1990 deloval na skrivaj.

Ali se v Albaniji katoliška Cerkev

obnavlja? Če da, v kakšni meri?

Za Cerkev v Albaniji resnično velja, da je »kri mučencev seme novih kristjanov«. Cerkev v Albaniji se krepi. Sredi junija 2017 je papež Frančišek imenoval tri nove škofe. To je bil velik dogodek za našo Cerkev, ker so to prvi škofje 'nove generacije' albanskih duhovnikov. Leta 2016 je bilo za blažene razglašenih 38 katolikov, ki so bili mučeni in ubiti v času komunistične diktature. Prepričan pa sem, da so v nebesih poleg teh blaženih zraven Gospoda še nešteti mučenci.

Na seznamu 17 novih kardinalov, ki so bili imenovani 19. novembra 2016, je bilo tudi vaše ime. Vaša zgodba o tem imenovanju je zelo zanimiva.

Zdi se mi, da je bila to Božja improvizacija, če se sme in more tako

Foto vir: <http://radio-medjugorje.com>

reči. Konec leta 2016 sem dobil vabilo, naj pridem na molitveno srečanje v Assisi, na katerem so bili mnogi ugledni in svetovno znani ljudje. Vabilu sem se odzval, ker sem menil, da je prav, da se pojavim vsakokrat, ko bi to bilo v korist in v službi Cerkve. Mislil sem, da bom tam samo kot starejši duhovnik, ki prihaja iz mučeniške Cerkve in mučeniškega naroda. Ko sem tam videl, kdo vse je povabljen, se nisem mogel načuditi.

O imenovanju za kardinala nisem niti sanjal. Kako to, da se kaj takega zgodi meni, Božji drobtinici, malemu in preprostu duhovniku iz Albanije? Vedno sem menil, da se tako visoke funkcije dodelijo samo tistim, ki opravljajo pomembne funkcije v Cerkvi in so v hierarhiji najvišje, nikakor pa ne duhovniku, ki je pol svojega duhovništva preživel v jetništvu. Tisti dan sem se na skupnem kosilu tudi pogovarjal s svetim očetom, pa ni nič omenil mojega imenovanja.

Bolje poučeni pravijo, da se je papež Frančišek odločil, ko je slišal vaše pričevanje med svojim obiskom v Albaniji?

Možno. Papež Frančišek je leta 2014 obiskal Albanijo in takrat je poslušal moje življenjsko pričevanje. Po pričevanju sem stopil k njemu. Želel sem poklekniti predenj in mu pobjubiti roko, pa me je prehitel. Vstal je, pristopil, me objel in rekel:

Foto vir: <https://www.medjugorje-info.com>

»Brat moj, ti si moj svetnik!« Verjetno je na njegovo odločitev vplival apostolski nuncij v Albaniji, pa tudi glas ljudstva, ki nikoli ni pozabilo našega trpljenja in vsega, kar smo doživeli pod diktaturo Enverja Hodže. Glas ljudstva pa je tudi Božji glas. Danes sem prepričan, da je to bila Božja volja in da je znamenje, da je On ves čas med nami in da nas nikoli ni zapustil.

Verniki v Albaniji pričevajo o vašem daru ozdravljanja.

Jaz samo služim svojemu narodu. Samo Bog je tisti, ki resnično zdravi in ozdravlja.

V svojem pričevanju ste večkrat poudarili pomembnost molitve rožnega venca.

Moč rožnega venca je neizmerna. Sam satan pravi, kako je rožni venec njegov najnevarnejši nasprotnik. Ne uničuje samo njegovih načrtov, ampak podira tudi sam pekel.

Letos ste drugič v Medžugorju?

Res je, to je moj drugi obisk letos.

Tokrat sem prišel sem na povabilo medžugorskega župnika p. Marinka Šakota, da bi mladim pričeval na Mladifestu.

Ko ste prejeli vabilo, da pričujete na Mladifestu, ste prosili za dovoljenje papeža Frančiška. Kaj vam je rekel ob tej priliki?

Ne bi bil odgovoren, če svetega očeta ne bi seznanil s svojo namero, da grem v Medžugorje. Tako sem mu rekel: »Do včeraj sem bil običajen in preprost duhovnik v Albaniji. Ali smem danes, ko sem na poziciji, ki mi jo je dodelila Vaša svetost, pričevati ljudjem v Medžugorju? To Vas želim vprašati kot namestnika Jezusa Kristusa med nami!« Na to mi je papež Frančišek z nasmehom na obrazu odgovoril: »POJDI V MEDŽUGORJE, OZNANJUJ RADOSTNO NOVIČO!«

Kako pa vi sprejemate Medžugorje?

Odkar je papež Janez Pavel II. povabil ljudi, naj romajo v Medžugorje, sem ta prikazovanja sprejel kot resnico. Name je naredil silen vtis z besedami: »Če ne bi bil papež, bi takoj šel tja.« To je bil zame klic, da moram tudi sam v ta kraj.

Kaj bi nam povedali za konec?

V Medžugorju je že vse povedala Mati Božja. Mi jo moramo poslušati. Čutim veliko potrebo po tem, da govorim ljudem: spreobrnite se, vrnite se k svojemu Bogu. Bogu je potrebna vaša sprememba.

Če bi ljudje vedeli, kako zelo jih Gospod ljubi, bi se vsi takoj vrnili k Njemu. Čutim, da prihaja čas zmagoslavja Marijinega srca; tisto, kar je začela v Fatimi, se bo dokončalo v Medžugorju. Nenehno molite. Širite ljubezen v družinah. Vsak dan posvetite sebe in svoje družine Jezusovemu in Marijinemu srcu. Medtem ko čakamo klic v večnost, pa naj bo za nas vedno in povsod na prvem mestu Kristus, ki je začetek in konec vsega.

Prevod: Petra Černivec

Vir:

<http://www.medjugorje.hr/files/file/glasnik-mira/glasnik-8-2017s.pdf>

Foto vir: <https://upload.wikimedia.org>

PRIČEVANJE

OZDRAVEL SEM ...

Ko sem sedem let star vstopil v osnovno šolo, se je pri prvi domači nalogi pojavil neznan in neprijeten občutek, zaradi katerega so mi zdravniki diagnosticirali epilepsijo.

Pri 18 letih sem prejel izredno obhajilo in birmo. Ker pa so bile želje močnejše od vere, sem stopil v alternativne vode, ki nasprotujejo Božji volji. Vse skupaj je trajalo približno 10 let. Kmalu po tistem, ko sem se spreobrnil, mi je prišlo na uho, da hudičeva pogodba traja približno 10 let.

Epileptični napadi so se množili, mene pa je z nežnim glasom pričela klicati Marija, naj pridem v Medžugorje. Kmalu po romanju se je pričelo vse hitro odvijati. Zamenjal sem nevrologa. Stanje je bilo že tako kritično, da me je novi vpisal na prvo mesto kandidatov za operacijo v tujini. Brez oklevanja sem se odločil in pristal. Ko so se poti do ozdravljenja odprle, sem v roku

enega leta opravil tri obiske v tujini in ozdravljenje se je uresničilo.

Bilo je kot v filmu o fatimskih prikazovanjih, kjer Marija reče pastirjem: »Kdor se spreobrne, v enem letu ozdravi.« To je bilo zame potrdilo, da je vse v Božjem načrtu.

Ko sva se z nevrokirurgom dobila dan pred posegom, mi je narisal glavo in zarisal, kje bodo naredili rez za poseg. V dialogu z Gospodom sem rekel: »DA, Jezus, zgodi naj se tvoja volja!« Ko so me naslednji dan peljali v predoperativno sobo, sem se bal, kako se bo izteklo. Spomnil sem se stavka: »DA, Jezus, zgodi naj se tvoja volja!« in vame se je naselil globok mir, čutil sem Božjo prisotnost.

Ko so me pokrili s pregrinjalom, sem se zahvalil Mariji, da me je pokrila s svojim plaščem. V trenutku, ko so mi približali masko za uspanje, sem imel še zadnji dialog. Jezusa sem prosil, naj bo On z nevrokirurgi, in Marijo, naj bo z vsemi asistentkami.

Operacija je trajala približno 9 ur in vse se je izteklo po Jezusovi volji. Nevrolog mi je omenil, da kot stranski učinek takšnega posega lahko nastopi depresija. V mislih sem se vprašal, ali se to lahko zgodi tudi meni. Seveda, priplazila se je teta depresija, ki jo je bila naporno prenašati. Postajala je neobvladljiva, a spet sem zaslišal šepet, naj se obrnem k Mami Mariji, ki je toplejša in prijaznejša. Bližal se je dan obiska pri psihiatrinji, v mislih pa sem ponovno čutil spodbudo, naj se zatečem k Mariji.

V svoji notranjosti sem začutil močnejšo željo po romanju kakor po obisku pri psihiatrinji. Ko sva se slišala po telefonu in sem ji povedal, kaj si močnejše želim, se je zavila v kratek molk. Prosil sem jo tudi, da bi zmanjšal količino antidepresiva, pa mi je dejala, naj počakam na obisk pri njej. V trenutku sem se odločil, da bom to storil na svojo odgovornost in se zdravil postopoma osvobodil. Čez približno tri mesece sem šel ponovno k njej. Bil sem čisto drug človek, poln veselja in optimizma.

Vprašala me je, če imam kaj preveč veselja, odgovoril sem: »Imam ga veliko, a ga ne dam za tablete.« Vprašal sem jo, po kolikem času se vrnejo depresivna občutja, če preneham jemati zdravila, in rekla mi je, da čez približno 2–3 tedne. S še večjim veseljem sem ji povedal, da predpisanega antidepresiva ne uživam

že dva meseca. Obmolknila je od začudenja. Lahko rečem, da se je splačalo romati v Medžugorje, in še: hvala Bogu za ozdravitev!

Psihiatrinja si je pri vsakem obisku delala zapiske najinih pogovorov. Zapisala je tudi, da sem odklonil pregled in poromal v Medžugorje, na naslednjem izvidu pa, da sem bil čudežno ozdravljen epilepsije in depresije oziroma da sem bil deležen Božjega dotika.

Ko sva se nazadnje videla, sem bil še vedno vesel in poln optimizma. Vprašala me je za naslednji termin, pa sem ji rekel, da bom poklical po potrebi in da dvomim, da se še kdaj vidiva v tisti ambulanti. Bila je tiho. Od tega je minilo približno leto dni. Meni niti na misel ne pride, da bi še hodil k njej.

Kmalu po ozdravitvi sem se popolnoma izročil Jezusu in Mariji. Lahko pritrdim, da je izročitev Jezusu in Mariji velik blagoslov osebnega življenja in Njune zveste bližine. Naj še povem, da sem po dolgih letih dobil željeno službo.

Vsem, ki ste krščeni in iščete pomoč pri raznih zdravilcih, toplo priporočam, da raje stopite do Jezusovega oltarja in Njemu osebno izročite križe in težave, ki vas težijo. In prisluhnite, kaj vam osebno sporoča po Svetem pismu, Njegovi zakladnici.

Benjamin

Maj-junij 2018

19

POMAGAJ MI POSTATI EVHARISTIJA

Ti veš, Gospod, da sem grešen človek
in da nisem dovolj odločen v prizadevanjih,
da bi se rešil iz blata, v katerega sem se pogreznil.
To me ovira, da ne morem stopiti do tebe in do drugih.
Kaj naj naredim, kako naj se odločim in se začnem
boriti?

Ti mi daješ svojo bližino in mi zagotavljaš,
da me boš dvignil,
če se bom zatekel k tebi in bil pripravljen na izhod.

Hvaležen sem, Gospod, ker mi pomagaš
in me sprejemaš v vseh stanjih mojega življenja:
z mano si, ko sem zmeden in brez volje,
ko je moja vera hladna in moje upanje v megli,
ko je ljubezen sebična in kratka
zaradi strahu in občutka ogroženosti.
Gospod, ti si tu in ni ti pomembno,
ali me boš uspel premakniti ali ne;
ob meni boš, tudi če se ti bom izvijal in opravičeval,
če bom zamenjal čisto vodo s kalnimi vodnjaki
in dejavne besede z neučinkovitim godrnjanjem.

Občudujem te, Gospod, ker si tako pozoren.
Nikoli ne siliš vame, ampak si ob meni tiho,
le čakaš, ljubiš, vabiš ...
Vedno si potrpežljiv, razumeš moje padce in zamude,
pomagaš mi, da jih sprejemem in polneje zaživim.

Tvoja evharistija je povezana s križem.
Daj, da se bom vedno zavedal,
da moram biti v prijateljstvu
pripravljen deliti svojo usodo s teboj,
da mora vse iti skozi križ.
Ta križ je težak in grob, toda na njem poženejo
najlepši cvetovi ljubezni!
Čez oblake krhkosti in dvoma
in skozi krvaveče rane prihaja moč,
s katero lahko vstopam v tvoj velikonočni svet.

Pomagaj mi, Gospod, da bom objel svoj križ
in ga nosil za tabo, kamor bo treba.
Ko se bom hranil z ljubeznijo tvoje bližine,
se ti bom ves izročil, kakor si se ti izročil Očetu
za moje življenje in za življenje sveta.

Gospod, tvoje evharistično telo
naj mi še posebej sveti, ko te bom srečal
v ubogih in trpečih, v zmedenih in zaprtih.
Vse ubogo človeštvo, ki se izgublja,
more postati evharistija,
prostor tvoje skrivnosti, ljubezni in upanja,
prostor vedno novih izrazov prijateljstva,
zvestobe in pričakovanja. Amen.

Primož Krečič

Maj-junij 2018

21

POROMALI SMO

POPOLNA SPREJETOST IN MILINA LJUBEZNI

Zame je Medžugorje najlepši kraj na svetu. Tam se srce umiri in napije lepote, ljubezni. Ko enkrat začutiš Medžugorje, te kič sveta več ne prevzame, niti te ne mika več, da bi obšel vse konce zemlje. Saj si našel raj. Raj pa ni samo prostor. Raj je prostorje Božje bližine. Človeška sreča je skrita v srcu, in ko srce zaigra, veš, da si doma. Da je raj tvoj dom.

Romanje v Medžugorje je vedno neponovljivo. Mnoga romanja so me zaznamovala in po njih mi je Gospod spregovoril na srce. Vtisi so bili tako raznoliki, da jih je težko na kratko opisati. Najenostavneje jih razložim kot pot v Marijino šolo ljubezni in hvaležnosti. Saj nas Marija sama vabi

na romanje, da lažje sprejmemo njene spodbude.

Pot v Medžugorje z avtobusom traja kar nekaj ur in to je dobro. Vmes namreč lahko postopoma odlagam vse, kar me skrbi, veže in preizkuša. Bolj ko se oddaljujem od vsakdanjika, bolj se sproščam in tako dopuščam, da se v meni odpre prostor, v katerega lahko vstopi Jezus. Ta pot je pot v okrepilo. Na vsako romanje pa se odpravim z drugim namenom, saj se tudi naše potrebe in prošnje spreminjajo.

V domači župniji smo letos že četrtič pripravili romanje v Medžugorje s posebnim vabilom za družine in mlade. Bogu hvala, da nas vedno s svojo dobro voljo in neizmerno

pripravljenostjo služiti Božjemu kraljestvu spremlja domači župnik. Zares smo hvaležni zanj. Odziv je vedno zelo dober in pisana družčina, ki jo Marija nabere, je vedno pripravljena na prejem milosti. Z leti sem se naučila, da je molitev najboljša popotnica in pomočnica za vsako romanje.

V četrtek popoldan smo odšli iz Ljubljane. Že med potjo so začela nastajati nova prijateljstva. Molitev in pesem so pot še bolj popestrile in že smo bili v Medžugorju.

Vzpon na Križevac v petek dopoldan nas je vse prevzel. Ob molitvi družinskega križevega pota, ki ga je pripravil naš g. župnik, smo se potopili v skrivnost trpljenja in darovanja. Ena najtežjih nalog je, da sprejmemo sebe in svojega bližnjega tudi na poti trpljenja in preizkušenj. Ravno zato so takšna romanja tako osvežilna in dobra za žejno in presušeno človeško dušo, ki se v vsakdanjih tekanjih za obveznostmi in skrbmi zlahka zapusti. Križev pot nas je spomnil tudi na to, da je vedno nekdo ob naši poti in nam pomaga nositi naš križ. Medtem ko nas bijejo naši grehi, vsakdanje skrbi in težko premagljive skušnjave in preizkušnje, nam Jezus s svojim zgledom kaže pot uresničenja v njegovi luči. Da nismo sami in nas je na tej poti mnogo, smo spoznali med vzpenjanjem proti vrhu. Eni hitrejši, drugi počasnejši smo čakali eden drugega in si sočutno

pomagali. Spoznali smo, da je v vsakem od nas Veronika in prav tako Simon iz Cirene. Dobro je, da se zavemo, da smo rojeni za dobro. Neka soromarka je lepo povedala: napor moraš vložiti, če delaš dobro ali hudo, le plačilo je drugačno. Hudo te osramoti, izbriše dostojanstvo in okrade luči. Dobro delo pa te, nasprotno, osveži, napoji, nahrani in utrdi. Obleče te v kraljevsko oblačilo Božje bližine, ki dobro vrača z dobrim.

Po večerni maši smo se odpravili na Podbrdo, kjer je imel Ivan videnje. Bilo je neopisljivo. Med potjo navzgor smo molili rožni venec. Bili smo mirni in zadovoljni. K Marijinemu kipu smo prišli nekoliko prej in smo molili na glas z Ivanom. Malo pred deseto pa je Ivan zaprosil, naj moli vsak zase v tišini svojega srca. Ljudje so zares utihnili. Ker poučujem, bi to tišino najlažje opisala kot tišino trenutka, ko vstopi učiteljica v razred. Otroci sicer utihnejo, vendar je še čutiti njihovo razigranost. Sošolka dokončuje zapis, drugi učenec pobira torbo, ki jo je pred tem brenil, tretji se guga na stolu ... tako sem jaz čutila to tišino. Tišina po človeško. Nekateri so še pokašljevali, dojenčki so jokali, osebo s posebnimi potrebami je bilo slišati na poseben način. Potem pa ... kar naenkrat nas je objelo. Občutek tišine je postal tako blagodejen. Še danes se sprašujem, ali smo takrat

sploh dihali. Vse se je čisto umirilo. Takšne nežne in mirne navzočnosti se ne da opisati. Občutiti pa se jo more prav do srca. Nastala je takšna nebeška bližina, da bi jo lahko opisala kot trenutek, ko je vse prav in ko ne obstaja nič drugega kot ljubezen.

Po koncu videnja je Ivan povedal Marijino sporočilo in potem smo se počasi spustili dol. Vendar smo bili popolnoma spremenjeni. Naši obrazi so žareli. Naše kosti so oživele. In kljub temu da so se ljudje pomenkovali, je bila prisotna tista neverjetna tišina. Od tam ne bi nikoli odšla, tako lepo je bilo.

V hotelu smo vsi mirno zaspali. Naše misli niso bile naše, temveč so bile prežete z Marijino bližino in to je največ, kar človeško srce lahko občuti. Popolno sprejetost in milino ljubezni. Mislim, da bi takrat lahko legli na kamenje, pa bi spali kot dojenčki in se zbudili naspani. Ta noč nam je vsem ostala v posebnem spominu; še ko danes govorimo o njej, za trenutek pomolčimo in kratko poudarimo: bilo je nadvse lepo.

Bodimo okrašeni z nakitom evharistije, molitve, posta, branja Svetega pisma in svete spovedi. Le z njimi pridemo do izvira prave ljubezni. Šele takrat, ko občutimo, da smo ljubljani, znamo ljubiti naprej. Marijina šola ljubezni nas uči prav tega, saj nam ona kaže, kako nas Gospod ljubi. Potem je vsak korak do

bližnjega že prežet z ljubeznijo. Ljubezen pa je najlepši okras človeka.

Andreja Marinšek

PRIČEVANJE

VSE SE JE ZAČELO Z NEŽIKO

Poleti 2015 me je po telefonu poklicala prijateljica Nežika Paukovič, Slovenka, ki s svojo družino živi v Humu na Sutli. Povedala mi je, da zbira prijave za romanje v Medžugorje, ki ga organizira g. Robert Rukavina iz Zagreba. Prosila me je, če bi lahko obvestila svoje prijatelje in znance. Obljubila sem ji, da bom to storila po elektronski pošti in SMS-u.

»Kaj pa ti, bi šla zraven?« me je vprašala in opazila v mojih očeh lesk in hkrati zadrego. Sklonila sem glavo: »Žal ne morem, saj veš!« Tedaj pa je rekla: »Zate pa jaz plačam!« Borila sem se v sebi. Mikavna ponudba, ampak ne morem je sprejeti od Nežike, ki tudi sama skromno živi. Nežika pa je bila vztrajna in odločna. In zmagala sta dva novčiča. Sprejela sem njen dar. Prispevek za romanje je znašal 60 €.

V moji glavi pa so misli že hitele sto na uro. Z možem Domnom sva po poroki leta 2002 odšla na poročno romanje v Medžugorje. Povabljena sva bila, da se pridruživa skupini romarjev iz Ljubljane. Prišla je vest, da je premalo prijav in da romanje odpade. Domen pa je v službi komaj dobil dopust. Za naju je bilo to znamenje, da se pač sama odpraviva na pot. In sva šla, z malim avtom marutijem. Prvo noč sva prespala kar v avtu, naslednjo noč pa sva poiskala prenočišče. Tisto noč sva se podarila drug drugemu, se odprla novemu življenju in spočela deklico Favstino. In prav tisto noč sva doživela tudi fizični potres. Postelja se je nagnila, luči in omare so se začele majati. Potrditev, da se je to zares zgodilo, sva dobila zjutraj, ko je gospodar hiše rekel: »Takega potresa pa že dolgo ni bilo pri nas.«

Maj-junij 2018

25

To zgodbo sva povedala tudi najini prvorojenki Favstini in jo poimenovala najina medžugorska deklica, ki je priletela kot meteor na zemljo v Medžugorju.

Favstina je začela izražati željo, da bi tudi ona šla v Medžugorje, na kraj njenega spočetja. Ob Nežikinem povabilu sem pomislila, da je to odlična priložnost. Doma sem povedala Favstini, kam sem povabljen in da mi romanje plača Nežika. In da je to priložnost, da gre tudi ona zraven. Midva z atijem ji plačava 30 €, ona pa od svojih prihrankov prispeva 30 €. Bila je za. Ko sem zbirala prijave in denar od Slovencev, mi je ena skupina romarjev poslala 50 € več, kot je bilo potrebno. Ko sem vprašala gospo, ki mi je to poslala, kako naj razumem ta višek, je rekla, da je tako začutila in da naj s tem naredim, kar želim. Tako je bilo skoraj pokrito romanje še za drugo hčerko Marjeto. Ostala je še Lucija. Ker smo med Slovenci zbrali okoli 16 prijav, sem vprašala g. Roberta, ki to organizira, če bi lahko najmlajšo Lucijo vzeli gratis s seboj, pa je dovolil.

Naša dekleta so se aktivno vključila v program in pomagala pri animiranju na avtobusu. Robert je bil nad njimi zelo navdušen. Takrat mi je rekel, da enkrat letno organizira romanje družin v Medžugorje in da bi bilo lepo, če bi sprejeli izziv in bi se naslednje leto pridružili z enim

avtobusom iz Slovenije.

Povedala sem, da sem vesela te pobude, da pa se moram pogovoriti še z možem Domnom. Z navdušenjem smo doma razlagale atiju, kaj vse smo na romanju doživeli in pred kakšen izziv nas je postavil Robert. Bil je vesel, da smo srečno prispele domov in da smo se imele lepo, ni pa bil ravno navdušen nad idejo, da bi mi prevzeli organizacijo romanja za en avtobus družin.

Pa je tudi tukaj Robert priskočil na pomoč. Ker je vedel, da je glavna ovira denar, je za nas našel sponzorja in naša družina je imela skoraj pokrito romanje.

In tako se je začela avantura romanja družin v Medžugorje iz Slovenije pod vodstvom glavnega organizatorja Roberta Rukavine iz Zagreba.

V sodelovanju z Robertom smo se povezali z Založbo Salve, kjer so prevedli in izdali družabno igro Na poti z Marijo, Jezusovo Materjo. Družabna igra je nastala v Robertovi družini, ko so iskali ustvarjalne načine druženja. Leta 2016 se jim je rodil deseti otrok. Robert pravi: »Če z ženo Nado ne bi imela vere, sigurno ne bi imela toliko otrok.« Poleg družabne igre sta uspešno speljala še projekt Plišasta Marija (Plišasta Gospa), ki so jo otroci v trenutku vzljubili in sprejeli za svojo.

Klementina

Fotovir:
<https://fatherdonaldcallowayconversationsstory.files.wordpress.com>

PRIČEVANJE

OD ODVISNIKA DO DUHOVNIKA

Donald Calloway se je rodil leta 1972 nevernim staršem, 17-letni materi in 19-letnemu očetu. V družini ni našel trdnosti, ni se naučil ločevati dobrega od slabega. Njegov prvi stik s krščanstvom je bil, ko se je mati tretjič poročila, tokrat z možem, ki je bil član episkopalne cerkve (protestantizem v ZDA, op.p.). Očim pa vere ni resnično živel. Ker sta bila oba z materjo zaposlena v vojski, so se veliko selili. Dvanajstletni Donald je v Los Angelesu začel z alkoholom, grdim govorjenjem in krajo. Pri štirinajstih so se preselili v San Diego, kjer je opustil šolo in začel kaditi marihuano. V svoji uničevalni mladosti je podlegel vsem majhnim in velikim skušnjavam – od promiskuitete do kriminala, vključno z nočnimi zabavami, na katerih je s svojimi prijatelji užival najrazličnejše droge.

Njegovo obnašanje je postalo še bolj uničevalno, ko so se preselili na Japonsko. Bil je tako jezen in uporniški otrok, da je poglavju v svoji knjigi, v katerem opisuje to obdobje, dal naslov Žival. Želel je biti v središču pozornosti in glavno vodilo njegovega življenja je bilo: »Hočem izpolniti vse svoje želje.« Starši so zaradi sinovega obnašanja zelo trpeli. On pa se je gibal v japonskih tolpah, kradel in izkoriščal dekleta. Užival je heroin, kokain, opij, alkohol in druge najrazličnejše droge. Vse večja odvisnost je poglobljala njegovo notranjo praznino.

Na Japonskem je njegova mati spoznala globoko verno Filipinko, se spreobrnila in postala katoličanka. Z možem sta začela moliti za Donalda. On pa je vse bolj sovražil starše. Edino, kar ga je še vlekel k družini,

je bil njegov 10 let mlajši brat Matthew, ki je hotel, da bi se z njim igral. Toda Donaldu so več pomenili njegovi ulični prijatelji. S svojim obnašanjem je mater popolnoma zlomil, zato je njegova družina zapustila Japonsko. Nadaljeval je s kriminalom, drogami in divjim življenjem. Končalo se je z aretacijo in izgonom z Japonske. Ko se je vrnil k staršem, ga je mati objela, on pa jo je odrinil. Čeprav ni čutil nobenega spoštovanja do nje, je na njeno prošnjo odšel v rehabilitacijski center, od koder pa je kmalu pobegnil. Mama je veliko molila zanj, mu dajala svetinjice in podobice. Družinske člane je zaradi vere, ki je ni poznal, označil za »vesoljce«.

Leta 1992, pri svojih dvajsetih, je Donald spoznal, da je njegovo življenje polomija. Imel je vse: najlepše ženske, ogromno denarja, droge – in vendar ni bil srečen. »Bil sem na dnu. Pomislil sem na samomor, vendar nisem imel poguma, da bi ga storil," pove Donald.

Nekega dne, na začudenje prijateljev, ni šel z njimi na zabavo kot običajno, ampak je ostal sam doma. Ker ni imel kaj početi, je začel iskati po knjižni polici svojih staršev. V roke je vzel knjigo, ki je po videzu spominjala na National Geographic. Njen naslov je bil *The Queen of Peace Visits Medjugorje* (Kraljica miru obiskuje

Medžugorje op.p.). Bila je tako "vesoljska in čudna", da ga je začela zanimati. Ko je začel listati po njej, ni vedel, kdo je Marija, kaj je evharistija in kaj so zakramenti. Pritegnile so ga slike vidcev med prikazovanjem in začel je brati.

Odkrival je stvari, ki jih je vedno iskal. Besede: »Jaz sem čista. Nimam greha. Brezmadežna. Sem lepa, ker ljubim!« so vstopale v njegovo zavest. Ob stavku »Ni treba, da se spremenite, da bi me ljubili, to, da ljubite mene, vas bo spremenilo ...« ga je spreletelo: »Moja sanjska ženska je iz nebes.« Bral je o odrešenju, o Mesiji. Marija ga je učila o nebesih, peklu, molitvi, postu. »Kdo si Marija? Kje si bila vse moje življenje?« so bila vprašanja, ki so se mu med prebiranjem strani vedno znova postavljala. Celo noč je bral to knjigo. Med tem sta nemir in tesnobo v njegovi duši zamenjala spokojnost in mir. Sporočilo Medžugorja se ga je dotaknilo, ga poklicalo k molitvi, postu, pomiritvi z Bogom in k spreobrnjenju. Prvič je začutil upanje. V Mariji je odkril lepoto, ki ni strupena in grešna, kot pri njegovih prejšnjih srečanjih z ženskami, ampak čista in poživljajoča. Brezmadežna nežnost mu je ponudila žarek upanja in v njegovo temo je posijala luč.

Ko je ob štirih zjutraj knjigo prebral, si je želel srečanja s katoliškim duhovnikom. Ker mama tedaj ni

mogla dobiti duhovnika, je stekel proti kapeli v vojaški bazi, v kateri so živeli. Kapela je bila posvečena Naši Gospe zmage. Vstopil je v kaplanijo in zavpil: »Potrebujem katoliškega duhovnika!« Prvič v življenju se je udeležil svete maše. Po njej je imel dolg pogovor z duhovnikom in mu povedal vse o sebi in svoji preteklosti.

Ko se je vrnil domov, je v smeti zmetal vse, kar ga je vezalo na umazano preteklost. Droge, vodne pipe, zbirke pornografije, cd-je s težko metalno glasbo. Pokleknil je v svoji sobi z globoko željo po molitvi, vendar ni znal moliti. Začel je jokati. Solze so vrele iz njega, da je bil čisto premočen.

Po tej duhovni izkušnji je tudi uradno sprejel katoliško vero. Temu je sledila želja, da postane duhovnik.

Ker je že zgodaj pustil šolo, je bil to zanj poseben izziv. Kljub temu je Donald diplomiral s pohvalo in bil leta 2003 posvečen v duhovnika. Njegova zgodba je primer milosti in Božjega usmiljenja, ki se razliva po posredovanju Blažene Device Marije tudi v Medžugorju.

Prevod in priredba: A. S.

Viri:

<https://fatherdonaldcallowaysconversionstory.wordpress.com/father-donald-calloways-conversion-story/>

<https://www.youtube.com/watch?v=GKg3BOfEB6g&t=3956s>

<https://www.fathercalloway.com/>

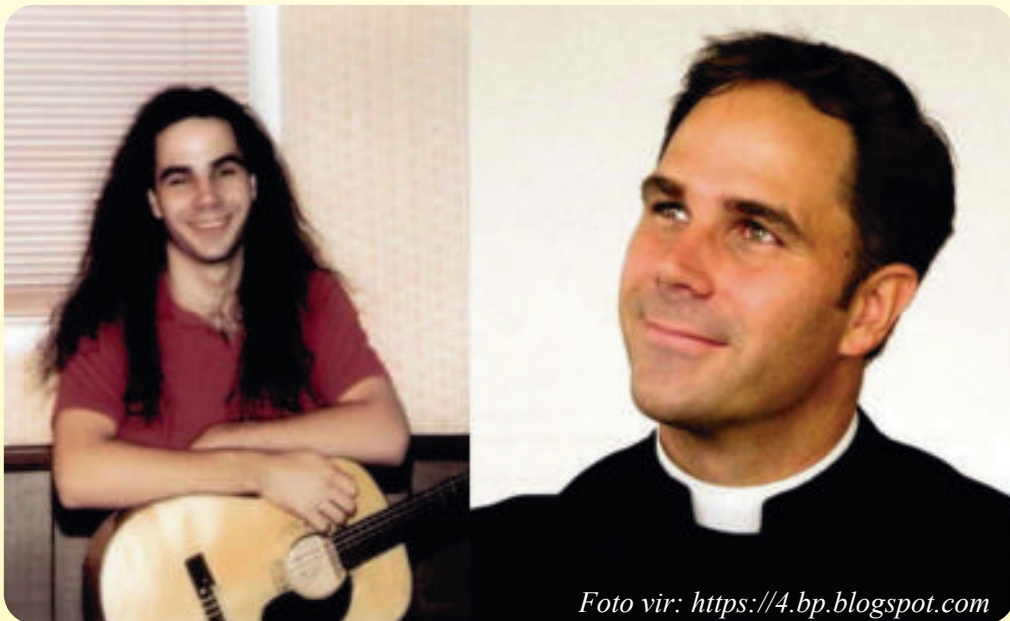

Foto vir: <https://4.bp.blogspot.com>

Maj-junij 2018

29

MARIJINA PRIKAZOVANJA PO SVETU

FATIMA (PORTUGALSKA)

Kratek oris dogodkov

V Fatimi na Portugalskem se je od 13. maja do 13. oktobra 1917 Marija prikazovala trem preprostim pastirjem: desetletni Luciji dos Santos, njenemu devetletnemu bratrancu Frančišku in njeni sedemletni sestrični Jacinti Marto. Po spominih vidkinje Lucije se je pred Marijinimi prikazovanji prikazoval angel. Prvič se je prikazal leta 1915, in sicer, ko se se otroci na področju Cabeço, kjer so pasli, pripravljala na molitev rožnega venca. V letu 1916 se je angel prvič prikazal in razkril v Loci di Cabeço spomladi. V istem letu se je potem prikazal še dvakrat.

13. maja 1917 se je presenečenim pastirjem prvič prikazala Marija in jih prosila več stvari: da bi na isti kraj prihajali šest mesecev zapovrstjo, vedno na 13. dan v mesecu ob isti uri; da bi se ponudili Bogu kot žrtev za spreobrnjenje grešnikov; da bi vsak dan molili rožni venec in s tem

izprosili mir ter konec vojne. Rekla jim je, da bodo morali veliko trpeti, a da jih bo krepila Božja milost. Obljubila jim je, da jim bo potem povedala, kdo je in kaj želi, in da se bo na isti kraj vrnila še sedmič. Ob zadnjem prikazovanju se je zgodil »sončni čudež«, ki ga je videla tudi vsa navzoča množica ljudi. Marija je otrokom omogočila kratko zrenje v pekel in jih povabila k češčenju njenega brezmadežnega Srca.

To se je dogajalo med prvo svetovno vojno, ki je ta divjala že skoraj tri leta. Tudi Portugalska je bila tedaj v vojni. Marija je s svojimi posredovanji nastopila kot Kraljica miru. Pastirjem se je prikazala z rožnim vencem v roki in jim naročila, naj vabijo ljudi k pokori in molitvi. Rekla je tudi, da bo prišla prosit za posvetitev Rusije njenemu brezmadežnemu Srcu, ter prosila za zadostilno obhajilo ob prvih sobotah.

Prikazovanja angela

Ko se je angel prvič prikazal, so videli, da je nad drevjem doline lebdelo nekaj oblaku podobnega, nekaj prosojnega s človeško obliko in bilo je bolj belo od snega. Angel se takrat ni razkril.

Leta 1916 se je angel prvič prikazal v Loci da Cabeço. Potem ko so pojedli malico in odmolili, so se otroci odpravili po hribu navzgor. Nad drevesi so opazili svetlobo v podobi mladeniča, bolj blestečo kot kristal, prosojno, razžarjeno od sončnih žarkov. Bolj ko se jim je mladenič bližal, jasneje so videli njegovo postavo. Bili so presenečeni in napol zamaknjeni. Ko je prišel do otrok, je rekel: »Ne bojte se, sem angel miru, molite z menoj.« Ko je pokleknil na zemljo, se je s čelom dotaknil tal. Po nadnaravnem vzgibu so ga posnemali

in ponavljali besede, ki jih je izgovarjal: »Moj Bog, verujem v Te, molim Te, upam v Te in ljubim Te nad vse. Prosim te odpuščanja za tiste, ki ne verujejo, ne molijo, ne upajo in Te ne ljubijo.« Potem ko je to trikrat ponovil, je vstal in rekel: »Tako molite! Srci Jezusa in Marije pozorno poslušata vaše prošnje.« Nato je izginil.

Drugo prikazovanje je bilo sredi poletja 2016, ko so sredi dneva gnali čredo domov in počivali v senci dreves ob vodnjaku. Kar naenkrat so pred seboj zagledali istega angela. Vprašal jih je: »Kaj delate? Molite! Mnogo molite! Srci Jezusa in Marije imata z vami načrte usmiljenja. Neprenehoma darujte Najvišjemu molitve in žrtve!« Otroci so ga vprašali, kako naj se žrtvujejo. Angel jim je rekel: »Z vsem, kar morete,

Foto vir: <https://www.pridi.com>

darujte žrtve v zadoščenje za grehe, s katerimi grešniki žalijo Boga, in kot prošnjo za spreobrnjenje grešnikov. Tako boste pritegnili mir na vašo domovino. Jaz sem njen angel varuh, varuh Portugalske. Predvsem sprejmite in vdano pretrpite trpljenje, ki vam ga bo Gospod poslal.»

Pastirji so po teh angelovih besedah začeli doumevati, kdo je Bog, kako nas ljubi in kako želi biti ljubljen. Doumeli so vrednost žrtve, kako ta ugaja Gospodu, da po njej spreobrača grešnike. Od tega trenutka so začeli darovati Gospodu vse, kar jim je bilo težko.

Tretje prikazovanje je bilo jeseni 1916. Okrog poldneva so pastirji molili rožni venec in molitev, ki so se je naučili ob prvem angelovem prikazanju. Tokrat je angel v rokah nosil kelih in nad njim hostijo, od katere je v kelih padlo nekaj kapelj krvi. Pustil je kelih in hostijo lebdeti v zraku, se sklonil do tal in trikrat

ponovil molitev: »Presveta Trojica, Oče, Sin in Sveti Duh, molim te iz dna srca in ti darujem predragoceno telo, kri, dušo in božanstvo Jezusa Kristusa, navzočega v vseh tabernakljih sveta, v zadoščenje za žalitve, bogoskrunstva in brezbržnosti, s katerimi ga žalijo ljudje. Po neskončnem zasluženju presvetega Srca Jezusovega in brezmadežnega Srca Marijinega te prosim za spreobrnjenje ubogih grešnikov.« Potem se je dvignil ter znova vzel v roke kelih in hostijo. Dal je hostijo Luciji, ki je že bila pri prvem svetem obhajilu, kar pa je bilo v kelihu, je dal piti Jacinti in Frančišku ter rekel: »Vzemite in pijte telo in kri Jezusa Kristusa, ki ga nehvaležni ljudje strašno žalijo. Zadoščujte za njihova zla dejanja in tolažite svojega Boga.« Z glavo se je spet dotaknil tal in še trikrat ponovil isto molitev, nato pa izginil. Pastirji so posnemali angela v vsem in čutili

Foto vir: <http://bomdia.eu>

so, kot bi njihova ravnanja in vedenja uravnavalo tisto nenavadno bitje.

Prikazovanja Device Marije

Maja leta 1917 so se trije pastirji igrali na pobočju Irijske globeli. Nenadoma so videli nekakšen blisk in so hoteli domov, ker so mislili, da bo nevihta. Začeli so gnati čredo po pobočju navzdol, in ko so prišli do nekega pritlikavega hrastiča, so videli drugi blisk, nato pa so malo naprej nad nekim drugim hrastičem zagledali Gospo, oblečeno v belo, ki je sijala bolj kot sonce. Iz nje je izhajala svetlejša in močnejša luč, kot če bi kristalno čašo, polno kristalno čiste vode, presevali žarki najbolj žarečega sonca. Pastirji so obstali presenečeni in osupli. Bili so tako blizu, da so stali v luči, ki je izhajala iz nje. Od nje so bili oddaljeni

približno poldrugi meter. Marija se jim je zdela stara od osemnajst do dvajset let. Rekla jim je: »Ne bojte se. Nič hudega vam ne bom storila. Sem iz nebes. Prišla sem vas prosit, da bi prihajali semkaj šest mesecev zapovrstjo na 13. dan v mesecu ob tej uri. Potem vam bom povedala, kdo sem in kaj želim.« Otroci so se z Gospo živahno pogovarjali. »Ali se želite ponuditi Bogu, da boste prenašali vse trpljenje, ki vam ga bo hotel poslati, v zadoščenje za grehe, s katerimi ga žalijo ljudje, in kot prošnjo za spreobrnjenje grešnikov?« Otroci so odgovorili, da hočejo. Gospa jim je še rekla: »Morali boste dosti trpeti, vendar vas bo krepila Božja milost.« Ko je izgovorila zadnje besede, je prvič razprostrla roke in na otroke izlila tako močno

luč, da je odsev, ki je izhajal iz njenih dlani, prodril v njih srca in v globino duše. V njej so mogli videti sebe jasneje kakor v najboljšem ogledalu. Po notranjem nagibu so pastirji padli na obraz in molili. Gospa je še dodala: »Molite vsak dan rožni venec, da boste izprosili svetu mir in konec vojne.« Takoj zatem se je začela dvigati proti vzhodu, dokler ni izginila v daljavi. Luč, ki jo je obdajala, ji je utirala pot.

13. junija 1917 so pastirčki po molitvi rožnega venca zagledali luč, ki se je bližala, in takoj zatem Gospo nad hrastičem na istem mestu in na enak način kot maja. Marija jih je prosila, naj pridejo tudi julija, naj molijo rožni venec vsak dan in naj se naučijo brati. Razkrila jim je, da bo Frančiška in Jacinto kmalu vzela v nebo, Lucija pa bo še nekaj časa ostala na zemlji, saj hoče Jezus z njenim sodelovanjem doseči, da bodo

ljudje spoznali in ljubili njeno brezmadežno Srce; s tem namenom želi vzpostaviti pobožnost do njenega brezmadežnega Srca. Luciji je obljubila, da je ne bo nikoli zapustila in da bo Marijino brezmadežno Srce njeno pribežališče. Ko je izrekla zadnje besede, je razprostrla roke in je pastirčke drugič obsijala z odsevom neizmerne luči. V njej so se čutili kot potopljeni v Boga. Frančišek in Jacinta sta bila v luči, ki se je dvigala proti nebesom, Lucija pa v luči, ki se je razlivala na zemljo. Gospa je imela v dlani desne roke srce, obdano s trnji, ki so bili videti, kot bi bili vanj zabodeni. Razumeli so, da je bilo Marijino brezmadežno Srce žaljeno z grehi človeštva in je hotelo zadoščevanja. (Konec prihodnjič.)

Pripravila Andreja Pezdevšek

Foto vir: <https://www.smokvina.com>

ČUDEŽ 18. MARCA

18. marca letos sem imel čast, da sem Mirjani pomagal priti do Modrega križa in med prikazovanjem poklekniti – čeprav sem se ji v šali zahvalil, da je ona meni pomagala priti tja.

Vsem skeptikom, ki dvomijo o prikazovanjih, želim, da bi videli in občutili to, kar sem sam doživel. Njihovi dvomi bi se v trenutku razblinili. Ne bi jim preostalo drugega, kot da priznajo, da so bili priča čudežu – in čeprav si lahko ta čudež ogledate na posnetku na naši spletni strani, je mnogim očem skrit. Prav zato želim z vami deliti to zgodbo.

Mirjana videnja najraje doživlja pri Modrem križu ob vznožju Hriba prikazovanj, čeprav zelo trpi zaradi hudih bolečin v kolenih in hrbtu, ko gre tja. Kljub bolečinam pa je vedno (razen če je vreme preslabo) odločena, da se za videnje pridruži tisočerim. »Kako naj bom sama doma z blagoslovljeno Devico, ko skozi

okno vidim romarje, ki jo iščejo?« pravi.

18. marca so vsi v Medžugorju pričakovali, da se bo Marija prikazala v Mirjanini hiši. Vremenska napoved je obljubljala močan dež, zaradi katerega bi bilo spolzko kamenje prenevarno za hojo. Na presenečenje vseh pa je bilo dve uri pred predvidenim prikazovanjem sončno in neobičajno toplo.

Okrog 13.30 se je Mirjana podala k vznožju Hriba prikazovanj. Nisem okleval, ko me je povabila, naj se ji pridružim. Hodil sem ob njej, da se je po potrebi lahko naslonila name. Ljudje so jo klicali po imenu, na ta dan pa so ji spotoma v različnih jezikih voščili za rojstni dan.

Kolena in hrbet so jo med vzpenjanjem vedno bolj bolela, vendar se je kljub temu smehljala gorečim romarjem. Ob nekaterih, predvsem bolnih in prizadetih, se je celo ustavila in jih pozdravila. Ko sva prišla na položnejši del poti, se je

neki Italijan priklonil in ji poljubil roko. »Prosim vas, ne!« je rekla z nasmeškom in mu odtegnila roko. Svoje roke je položila na njegov obraz, se mu približala in ga poljubila na lice. Bil je presenečen, vendar je razumel Mirjanino sporočilo – da so bili prav on in vsi romarji, ki so tja pripotovali od daleč, tisti, ki so si zaslužili hvaležnost.

Ko sva dosegla Modri križ, je Mirjana trepetala od bolečin in je komajda pokleknila. Moja roka, ki jo je podpirala, je čutila njeno nenadzorovano tresenje zaradi bolečin in šibkosti v kolenih. Med molitvijo me je skrbelo, da se bo vsak čas zrušila na tla. Nato pa je Mirjana nenadoma globoko zajela sapo, se v trenutku prenehala tresti, njeno telo pa se je povsem zravnilo. Pričelo se je videnje in Mirjana je očitno prešla v drug svet, v katerem je bilo osvobodjena vseh zemeljskih bolečin. Tudi jaz sem čutil čudovito prisotnost, ki se je spustila med nas – samo pogledal si Mirjanino nenadno spremembo na obrazu in solze sreče, ki so lile po njenih licih, in vedel si, da je doživljala čudež. Naslednjih nekaj minut se ni niti enkrat stresla. Takoj ko je Gospa odšla, pa se je bolečina vrnila in Mirjanino telo se je zamajalo. Bal sem se, da bo padla, a se je obdržala pokonci in se počasi usedla na tla.

Mirjana pravi, da se bolečina, ki je med prikazovanjem Gospe nikoli ne

čuti, ob koncu videnja vedno sunkovito povrne v še hujši obliki.

Ko so ji zdravniki, prijatelji in svojci predlagali, naj med videnjem ne kleči, se je samo zasmejala: »Le kako naj ne poklekнем pred blaženo Marijo? To ni mogoče.«

Mirjana je za trenutek posedela in se poskusila umiriti, nato smo ji pomagali do kamnite klopi, kjer je Mikiju narekovala Marijino sporočilo. Sporočilo je bilo čudovito, tudi zapleteno, z drobnim vpogledom v Materino zemeljsko življenje.

Povedala je, da je bilo njeno življenje »preprosto«, dodala pa je, da je »ljubila življenje« in se »veselila malih stvari«. »Močna vera« in »brezmejno zaupanje v Božjo ljubezen« sta ji pomagala premagati bolečine zemeljskega življenja. Tudi Mirjana se trudi, da kljub bolečinam in trpljenju posreduje Božjo ljubezen, moč ji daje vera. To se kaže tudi v njeni nesebični odločitvi, da ima videnje pri Modrem križu, kjer je dostopno mnogim.

Gospejina sporočila nagovarjajo posameznike in hkrati vse človeštvo. To drži tudi za Mirjano, ki se ne bi mogla vzpenjati in klečati, če ne bi imela »močne vere«. V sporočilu pa Gospa Mirjano – in vse nas – spomni na to, da »ima vsaka bolečina svoj konec«.

Ko se je Mirjana skozi množico romarjev vračala domov – vmes je bolne obdarila z blagoslovljenimi

ročnimi venci in se večkrat ustavila, da je nekatere romarje objela – jo je nekdo tako močno zgrabil za roko, da so ji klecnila kolena. Nato je roko še močnejše stisnil in ji jo zvil na hrbet; šele takrat so jo domačini, ki jo prostovoljno varujejo, končno osvobodili primeža. Mirjanin palec je zaenkrat v opornici.

»Moji otroci, vaš boj je težak,« je tistega dne povedala Gospa in dodala, da bo postal še težji.

Kljub omenjenemu incidentu Mirjana pravi, da Gospa želi, da se osredotočamo na upanje in ne obup.

Mirjana pravi, da se Gospa v Medjugorju, majhni vasici na planetu, po katerem se je pred približno dva tisoč leti tudi sama sprehajala, prikazuje zaradi Božje ljubezni, pa tudi zato, da nas opogumlja (gl. zadnje sporočilo 18. marca).

»Z neizmerno materinsko ljubeznijo ljubkujem vaše duše!« pravi Marija.

Sean Bloomfield

Vir (tudi foto):

https://stellamarfilms.com/blogs/news/mirjana-medjugorje?mc_cid=645d2b9f46&mc_eid=97e3c3455b

Sporočilo Kraljice miru, ki ga je prejela vidkinja Mirjana 18. marca 2018

Vidkinja Mirjana je imela vsakodnevna videnja od 24. junija

1981 do 25. januarja 1982, ko ji je Kraljica miru zaupala deseto skrivnost in ji rekla, da se ji bo prikazala vsako leto 18. marca. Tako je bilo v vseh teh letih. Letošnje sporočilo se glasi:

»Dragi otroci, moje zemeljsko življenje je bilo preprosto. Ljubila in veselila sem se malih stvari, ljubila sem življenje, Božji dar, čeprav so bolečine in trpljenje prebadali moje srce. Otroci moji, imela sem moč vere in brezmejno zaupanje v Božjo ljubezen. Vsi, ki imajo moč vere, so močnejši. Vera stori, da živiš za dobro, in takrat pride luč Božje ljubezni vedno v zelenem trenutku. To je moč, ki podpira v bolečini in trpljenju.

Otroci moji, molite za moč vere in zaupajte v nebeškega Očeta in ne bojte se. Vedite, da nobena Božja stvaritev ne bo izgubljena, ampak bo večno živela. Vsaka bolečina ima svoj konec in takrat se prične življenje v svobodi tam, kamor pridejo vsi moji otroci in kamor se vse vrača.

Otroci moji, vaš boj je težek, še težji bo, a vi sledite mojemu zgledu! Molite za moč vere, zaupajte v ljubezen nebeškega Očeta.

Jaz sem z vami, razodevam se vam, opogumljam vas. Z neizmerno materinsko ljubeznijo ljubkujem vaše duše!

Hvala vam!«

Maj-junij 2018

37

PRIPOROČAMO VAM

NOVE KNJIGE

Z veseljem vam sporočamo, da je Društvo prijateljev Medžugorja – Mir Slovenija pripravilo knjigo **SPOROČILA 1984–2018**, v kateri so zbrana vsa sporočila, ki jih je Marija od začetkov do sedaj dala vsem medžugorskim vidcem.

Na uvodnih straneh je povedano, kaj sporočila so, katera so glavna medžugorska sporočila in kakšen je njihov pomen ter kakšno je stališče Cerkev do prikazovanj v Medžugorju. Z najpomembnejšimi podatki so predstavljeni vsi vidci, ki sporočila prejemajo, na kratko pa je zapisano tudi dogajanje prvih sedmih dni prikazovanj. Sledijo sporočila, razporejena po letih. Na koncu knjige je zelo uporabno Kazalo besed po datumih. To pomeni, da so izbrane posamezne besede sporočil, zraven pa so datumi tistih sporočil, v katerih se izbrana beseda pojavi. To pomeni, da nam navedeni seznam, nekakšno stvarno kazalo, omogoča tematsko iskanje po sporočilih.

Ker je knjiga trenutno še pred tiskom, njena cena še ni znana, lahko pa jo naročite po telefonu pri Petri, 030/308-686, ali Franetu, 040/306-692. Dobila se bo tudi pri založbi Salve.

V Medžugorju pa sta izšli dve slovenski knjigi, obe izpod peresa patra Slavka Barbariča: **MOLITE S SRCEM** in **V ŠOLI LJUBEZNI**. V Sloveniji ti dve knjigi lahko naročite na istih telefonskih številkah kot prejšnjo, cena brez poštne je 7,25 €, v Medžugorju pa sta naprodaj v župnijski suvenirnici zraven pošte (tam se dobijo tudi naslednje slovenske knjige *Daj mi svoje ranjeno srce*, *Spoved: zakaj in kako?*, in *Častite s srcem mojega Sina*).

Vse tri knjige bo možno kupiti tudi na našem srečanju, na 5. Marijinem dnevu, ki bo v soboto, 9. junija 2018, v Velesovem.

Za »predokus branja« navajamo odlomek iz knjige **V ŠOLI LJUBEZNI**:

Izkušnja nemoči

Od 1. marca 1984 do 8. januarja 1987 je Gospa pošiljala sporočila po vidkinji Mariji Pavlovič vsak četrtek, od januarja 1987 pa le enkrat mesečno. Spremembo je Gospa najavila, ni je pa pojasnjevala.

Ljudje se pogosto sprašujejo, kako vidkinja sporočila sprejema in kako jih posreduje. Pravi, da to ni kot telefonsko sporočilo, niti ni kot narek v šoli, ampak je globok vtis, ki ga

vidkinja nato »prevede«. Po drugi strani pa imajo vsi vidci izkušnjo, da Gospa govori hrvaško. Da bi začutili obseg vprašanja in odgovora, navajam primer, ki nam lahko pomaga. 21. avgusta 1986 je Gospa dala naslednje sporočilo:

„Dragi otroci! Zahvaljujem se vam za ljubezen, ki mi jo izkazuje. Veste, dragi otroci, da vas neizmerno ljubim in dan za dnem prosim Gospoda, da vam pomaga dojeti ljubezen, ki vam jo izkazuje. Zato, dragi otroci, molite, molite, molite! Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.“

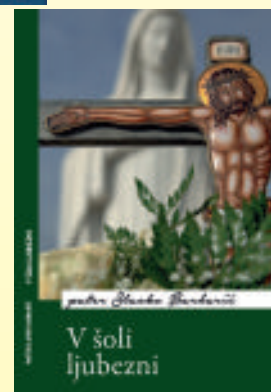
Potem ko je vidkinja »prevedla« sporočilo, mi je predala listič, na katerega je napisala sporočilo. Pri tem je jokala in govorila: *„Saj to ni tisto, kar mi je Gospa sporočila! Rekla bom Gospe, naj po meni nikar ne pošilja več sporočil!“*

Neprijetno mi je bilo. Prebral sem zapisane besede in takoj poskušal prepričati vidkinjo, da je sporočilo zares lepo in da ga je tokrat napisala brez vsake slovnične napake. Toda vidkinje ni bilo mogoče prepričati. Še naprej je jokala. O vsem smo se pozneje pogovarjali in nekoliko le dojeli, za kaj je pri tem šlo.

Ko je vidkinja „slišala“ besede: *„Neizmerno vas ljubim“*, to niso bile zgolj besede, temveč resnično doživetje neizmerne ljubezni. Vendar – ko je to napisala in v roki držala negiben list papirja z mrtvimi črkami, je začutila v srcu strašno razliko in

sebe obtožila za veliko izdajo. Resničnost neizmerne ljubezni in srečanje z njo sta rodila nepopisno veselje in v srcu vidkinje prebudila željo, da to izkušnjo prenese drugim. To dvoje pa je doživljala v svojem srcu kot dve nezdružljivi in nedosegljivi resničnosti. Ob tem spoznanju ji ni preostalo nič drugega kot neutolažljiv jok. Ljubezen se na njej lasten način navezuje na ljubezen in nagiblje človeka k zvestobi, resnici in usmiljenju, če pa takšnega naravnega odgovora na govorico ljubezni ni, srcu povzroča rane, jok, žalost in tesnobo.

Božji poljub božanske ljubezni pa nas želi povzdigniti.

Z MARIJO BEREMO SVETO PISMO

CERKEV – KRISTUSOVO TELO, MOJE TELO

Medžugorski vidci trdijo, da je med enim od prikazovanj Marija jokajoč rekla: »Pozabili ste Sveto pismo!« Prebirajmo skupaj Staro in Novo zavezo, da bi spoznali Očeta, Sina in Svetega Duha.

Cerkev je mistično (skrivenostno) Kristusovo telo. Cerkev ni nastala iz Jezusovih nagovorov ljudem, niti se ni rodila iz Jezusovih čudežev ali iz njegovih pogovorov s farizeji in pismouki, niti iz tega, kar je odgovoril velikemu duhovniku in Pilatu. Jezus nas ni rešil s svojimi besedami, ampak s svojim trpljenjem in smrtjo. Cerkev se je rodila iz Jezusove žrtve, iz prebodenega Jezusovega srca na križu. Svojo Cerkev je ustanovil s svojo krvjo (Apd 20,28).

Cerkve ne moremo skrčiti na zgradbe, ne na institucijo, ne na hirerarhijo, niti ne na bolj ali manj številno Božje ljudstvo. Cerkev ni zunaj mene. Cerkev je v meni in jaz sem v Cerkvi. Cerkev je polnost

Tistega, ki v vsem vse izpolnjuje (Ef 1,22–23).

Cerkev je mistično Kristusovo telo, Cerkev je moje telo, ker se po evharistiji, ki jo obhajam, po Kristusovem telesu, ki ga sprejemam pod podobo kruha, moje fizično telo – celica za celico – spreminja v Kristusovo telo, v Božje telo, v Božjo prisotnost v tem svetu. Mi smo Kristusovo telo, mi smo Cerkev ... Vsak kristjan po obhajanju evharistije postaja Kristusovo telo, vsi mi skupaj pa smo Cerkev, ki je Kristusovo Telo v tem svetu.

Vi pa ste Kristusovo telo in vsak zase del telesa, je Pavel učil Korinčane (1 Kor 12,27). Kristus pa je glava telesa, to je Cerkve (Kol 1,18). Kristus je ljubil Cerkev in je sebe dal zanjo (Ef 5,25), za to Cerkev – za to Telo – pa Pavel z veseljem trpi, ko na svojem telesu dopolnjuje, kar manjka Jezusovim bridkostim za njegovo Telo, za Cerkev (Kol 1,24). Minljive in materialne stvari so le blede senca tistega, kar prihaja, kar resnično je –

Kristusovo Telo (Kol 2,17). Mi smo Kristusovo Telo. Jaz sem Kristusovo Telo, jaz sem Cerkev ... Kjer je škof, tam je Cerkev, pravijo apostolski očetje.

Brez škofa ni Cerkve. Brez škofa prihaja do razsula. »Ti si Peter in na tej skali bom sezidal svojo Cerkev in vrata podzemlja je ne bodo premagala,« je rekel Jezus Petru (Mt 16,18). Radi obešamo zastave Vatikana in papeževe slike, ampak: ali je to zaradi lastnih časnih interesov ali je to znamenje resnične duhovne in nadnaravne zvestobe? Lahko je kritizirati, težko prinašati... Cerkev je družina. Samo od znotraj jo lahko resnično ljubimo. Če jo gledamo od zunaj, jo lahko brez konca in kraja kritiziramo in kadarkoli najdemo stvari, ki ji jih lahko zamerimo. Če pa jo gledamo od znotraj, je to trpeče, romarsko in zveličano Kristusovo Telo. Ali se lahko jezim na Cerkev, ne da bi se jezil na samega sebe? Ali sem lahko nezadovoljen s Cerkvijo in zadovoljen s seboj?!?

»Ali se Božje Cerkve sramujete in jo prezirate?« sprašuje Pavel (1 Kor 11,17–22). Ali sami sebe preziramo in se sebe sramujemo? Cerkev je moja duhovna družina in če jo tako tudi doživljam, je ne bom ljubil samo na čustven način. Ne bom je torej sprejemal, ko mi bo to ustrezalo in koristilo, ko pa mi kaj ne bo všeč ali zame koristno, jo bom pa zavračal.

Če je Cerkev v meni, če sem jaz Cerkev, je nekako naravno, da se vprašam: Kaj sem storil za Cerkev? Kaj prinašam Cerkvi? Lahko je kritizirati, toda potrebno je več, potrebno je dopolnjevati ...

Dragi otroci! Danes bi vas rada poklicala k delu v Cerkvi. Vse vas enako ljubim in od vseh želim, da bi delali toliko, kolikor zmorete. Vem, dragi otroci, da zmorete, toda vi ne želite, ker se čutite v teh stvareh majhne in ponižne. Biti morate pogumni in z majhnimi cvetovi prispevati Cerkvi in Jezusu, da bi lahko bili vsi zadovoljni ... (31. oktobra 1985). Kdor ima uho, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam (Raz 2,7)

Ti teksti želijo biti spodbuda za branje Knjige vseh knjig. V resnično duhovno korist vam bodo samo, če boste objeli Sveto pismo in se poglobili v odlomke, ki so tukaj navedeni, če boste globlje iskali in prebili resnično veliko več časa s Svetim pismo kot s tem skromnim zapisom, ki ga imate v rokah. Božja beseda je živa in dejavna (Heb 4,12). Če se izpostavimo njenemu delovanju, ima sama v sebi moč, da nas spreminja.

Lidija Paris
Glasnik mira 4/2010
Prevedla Petra Černivec

RAZMIŠLJANJE

BODIMO PRIPRAVLJENI IN MOLIMO ZA MOČ VERE

Spodbude s. Emmanuele ob Marijinih sporočilih

Tokrat so misli s. Emmanuele iz njenega razmišljanja o Marijinem sporočilu Mirjani dne 18. marca 2018. Takole pravi:

»To sporočilo je podobno sporočilu lanskega avgusta, ko je Marija rekla, da smo na križišču in da moramo narediti preobrat na svoji poti. Upam, da ste naredili ta preobrat in da ste sedaj na poti z Njo. Rekla je tudi, da naj bomo pripravljeni. To je še bolj jasno izrazila v septembrskem sporočilu, ko je rekla, da naj bomo pripravljeni na veliko trpljenja.

Povedala je, da je to mali ostanek, ki se je odločil živeti po njenih sporočilih in koraka z roko v roki z Njo po tej poti v tem boju, za katerega je rekla, da je težak in da bo še težji.

Vsaka bolečina ima svoj konec. Res je, ko trpimo, naše trpljenje ni večno:

če sem bolan, če sem razočaran, če imam strto srce zaradi nekega dogodka, je vse začasno. Toda: če smo trpeli in to darovali, **to pa je večno.** Vedno se spomnimo: če trpimo in če darujemo, naredimo svojim prijateljem zaklad za prehod iz tega življenja v drugo življenje, imamo zaklad, ki bo kot izreden dragulj za večnost.

Devica ponovno govori o trpljenju in bolečini. Pravi pa tudi, naj se ne bojimo. Pravi: ***»Ljubila in veselila sem se malih stvari, ljubila sem življenje, Božji dar, čeprav so bolečine in trpljenje prebadali moje srce.«*** In da je ***»imela moč vere in brezmejno zaupanje v Božjo ljubezen«***. Imela je zaupanje v Boga. Ko je bilo treba ponoči iti v Egipt, v temi, v neko nepoznano deželo, v tistem času ni bilo nobene javne

razsvetljuje, ni bilo nobene tehnologije, GPS-ov, ki bi jih vodili ... Bila je čista norost oditi z novorojencem sredi noči na tako avanturo, v neznano deželo, tako daleč ... Verjamem, da so jih angeli vodili, vendar je bilo na poti polno nevarnosti, roparji, morilci, možnost, da bi se izgubili, bili lačni, žejni ... nikakor ni bilo lahko. Otrok je bil otrok, čeprav Božji otrok ... A Ona je ljubila življenje! Imela je moč v veliki veri. Bila je zaljubljena v Jezusa, bila je zaljubljena tudi v Jožefa. V njenem srcu je bila silna ljubezen in ta ji je dajala potrebno moč. ***Vsi, ki imajo moč vere, so močnejši.*** To je moč, ki nas podpira v bolečini in trpljenju. Moliti je treba za moč vere.

Otroci moji, molite za moč vere, za moč v bojih. Če je boj težji, lahko samo tisti, ki moli za moč vere, dobi to moč. ***Zaupajte v nebeškega Očeta in ne bojte se.*** Vsakokrat, ko Bog ali pa Devica reče: »Ne bojte se!«, je to opozorilo na nekaj, kar se pripravlja in zaradi česar bi se lahko bali. Saj veste, da je v Svetem pismu 365-krat, za vsak dan torej, napisano, naj se ne bojimo. Bog nam tako enkrat na dan ponovi, naj se ne bojimo. Nekateri zelo težko sprejmejo trpljenje, zato ga je treba izročiti v Marijine roke in ona ga bo izročila Jezusu. Tako bomo trpeli skupaj z njima. Končuje pa z izjemnimi besedami: ***»Z neizmerno materinsko ljubeznijo***

ljubkujem vaše duše!« Ona to res dela, to je sedaj povedala. To je obisk Svetega Duha, ki ga Ona vedno nosi s seboj s svojo materinsko blagostjo in nežnostjo, s katero zdravi naše stiske, naš strah, skrbi, dvome, boža naše duše kot dobra mama, ki vidi svoje otroke v bolečinah zaradi hudobije, slabih ocen, padcev ... Mama otroka poboža po laseh, po licih, ga prižme k svojemu srcu ... in tako se otrok potolaži. Tudi se ne boji pasti, ker ve, da bo potem prejel dobrotljiv objem. To dela Devica, to je izjemno!

Vaš boj je težak. Še težji bo, a vi sledite mojemu zgledu! To je zelo ohrabrujoče. Zakaj? Saj veste, v Fatimi je Marija rekla: na koncu bo zmagalo moje Brezmadežno Srce. ***Vendar ni zmage brez predhodnega boja.*** Zmagujemo nad sovražnikom, nad zlom. Zlo je, satan deluje kot še nikoli prej, to je Marija večkrat povedala v svojih sporočilih, torej je boj težak. Bolj kot se približujemo zmagi njenega Brezmadežnega Srca – satan bo zagotovo sesut v prah – težji postaja boj. Kot so povedali Vicka in drugi vidci, je zmaga njenega Brezmadežnega Srca zelo blizu. Do takrat smo v boju. To bo zadnji boj v večtisočletni človeški zgodovini, zadnji boji satana proti kraljestvu Boga.

To je izjemno, da živimo v takem obdobju, ki pa ni lahko. Veliko izgubljam zaradi zla, vendar bo na

koncu zmaga Marijina. Zato lahko hodimo okrog s ponosno dvignjenimi glavami, kakor pravi Jezus: »Dvignite glave, vaša osvoboditev je blizu.« Družine so tako poškodovane, zakoni ne trajajo dolgo, mladi so v stiskah ... Boj je težak, a približuje se zmaga Marijinega Brezmadežnega Srca. To pomeni, da bomo vsi, ki smo z Marijo, ki korakamo z Njo z roko v roki, z Njo tudi v tej zmagi. Ko bo Devica zmagala, bo satan v prahu. Upam, da bomo vsi, ki smo z Njo na zemeljski poti, ki smo poklicani, naj bomo ponosni na svoj krst, tudi hvaležni, da smo lahko sodelovali v Božjem načrtu (*Bodite ponosni, da ste krščeni, in hvaležni v svojem srcu, da ste del Božjega načrta, 25. marec 2018*). Marta Robin pravi: »Gospod

pripravlja nove binkošti ljubezni, binkošti, ki se bodo dotaknili vseh ljudi. Na vse ljudi na Zemlji, ne glede na državo, vero, kulturo, religijo, bo prišel Sveti Duh. Vsi ljudje bodo videli svoje duše, kot jih vidi Gospod. To bodo nove binkošti oziroma razsvetljenje zavesti.«

Kot sem že rekla, srečni tisti, ki bodo takrat v stanju Božje milosti. To pomeni, da bodo želeli slediti Božji poti, da bodo sprejeli, kar bo zahteval Bog, in pomeni tudi, da jim bodo grehi odpuščeni.«

Pripravila: Marta Ciraj

Vir:

<https://www.youtube.com/watch?v=yOcVgSDYtpE>

KONEC MOJE LAKOTE

Dragi dobrotniki!

Z vašo velikodušnostjo smo prek Društva Mir **do konca maja 2018** za Marijine obroke nakazali skupno **19.150 €**.

Prva stvar, ki jo opaziš pri Taongi je njena topla osebnost in veselje do življenja. Mala 11-letnica je ena od 75.655 otrok, ki v Zambiji vsak šolski dan uživajo Marijine obroke. Taonga pravi: *»Kaša me naredi močno, tako da lahko pišem. Napolni me, da nisem več lačna. Zelo rada imam šolo. Želim postati učiteljica. Tako bi lahko učila otroke, da bi tudi oni imeli radi šolo.«*

Hvala vam, da prinašate nasmeh na Taingin obraz in hranite njene upe v svetlejšo prihodnost. Hvala vam, naši dragi slovenski dobrotniki, ki nesebično darujete, kolikor morete, da bi tudi drugi imeli vsaj nekaj. Med vami ste posamezniki s skromnimi dohodki, a si odtrgate dar za pomoči potrebne. Med vami ste družine, ki svoje otroke vzgajate, da delijo z drugimi. Tudi take družine ste, v katerih so vaši otroci sami tisti, ki so dali pobudo, da bi iz svojih prihrankov delili z drugimi. Čudovite

zgodb je mogoče razbrati iz vaših darov.

Posebej pa naj zapišemo besede naše zveste družine, ki se je še povečala za enega člana, hčerko Klaro, rojeno 16. marca letos. Novorojenki želimo vse najboljše, naj jo varuje Marija. Njena starša, dobrotnika Marijinih obrokov, sta zapisala: *»Z velikim veseljem vam sporočava, da se je naša družinica povečala. 16. marca smo dobili punčko Klaro, ki je pravi blagoslov za nas. Bogu hvala za dar življenja naše Klare, ki nama je z možem sedaj zaupana. Z možem si oba srčno želiva, da bi ta najin denarni dar vsaj malo pripomogel k dostojnemu življenju pomoči potrebnih.«*

Vsem dobrotnikom velik Bog lonaj!

Pripravila Marta Ciraj

Možnost prispevanja darov:
DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, 1000 Ljubljana,
Swift LJBASI2X
IBAN SI56020130261483786
SKLIC: 00 1983-2002
NAMEN: Marijini obroki
KODA NAMENA: CHAR

ROMANJA

Od 14. do 17. junija 2018 bo letošnje romanje v Medžugorje za invalide. Informacije o romanju: Jurij 041/515-070 ali na FB-strani odmevizmedjugorja.

Od 23. do 26. junija 2018, za obletnico. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 26. junija zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058.

Od 24. do 26. junija 2018, za obletnico. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 26. junija zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 15. do 20. julija 2018, s skupnostjo Totus tuus. Romanje je namenjeno mladim in družinam (za varstvo poskrbljeno). Vabljeni tudi tisti, ki niso člani te skupnosti in želijo Medžugorje doživeti drugače. Duhovno vodstvo. Informacije: Petra 030/308-686.

Od 31. julija do 2. avgusta 2018, za Mladifest. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 2. avgusta zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 31. julija do 6. avgusta 2018, za Mladifest. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 6. avgusta zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058.

Od 31. julija do 6. avgusta 2018, za Mladifest. Odhod iz Kranja. Več informacij in prijave: Klavdija 040/810-521.

Od 31. julija do 6. avgusta 2018, za Mladifest. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 6. avgusta zvečer. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 1. do 6. avgusta 2018, mednarodno romanje na molitveno srečanje mladih – Mladifest. Odhod iz Slovenije 1. avgusta 2018 ob 6. uri, predviden prihod v Medžugorje v zgodnjih popoldanskih urah. Vrnitev iz Medžugorja 6. avgusta med 11. in 13. uro. Dodatne informacije in prijave: Andreja Pezdevšek 00386-(0)-41/274-021 (po 20. uri) ali: apezdevsek@gmail.com

Od 7. do 9. septembra 2018. Informacije in prijave: Viktorija 031/233-151.

Od 14. do 16. septembra 2018. Odhod iz Ljubljane 23. junija ob 6.00, prihod 26. junija zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 5. do 8. oktobra 2018, za rožnovensko nedeljo. Odhod iz Ljubljane ob 6.00, pot preko Ribnice in Kočevja. Povratek 6. avgusta zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 in Majda 01/836-19-24.

Od 11. do 14. oktobra 2018, v drugem Marijinem mesecu. Odhod iz Železnikov ob 4.00 do Begunj, ob 5.00 v Radovljici, nato pobiramo na mestih prijav od Kranja do Vinice. Sledi vožnja v Medžugorje. Odhod od tam v nedeljo po jutranji maši. Duhovno vodenje. Dodatne informacije in okvirni program ob prijavi na: Jurij 041/515-070 ali jurij.bam@gmail.com

SPREJIMATE IZZIV in pojdite z nami na tradicionalno **ROMANJE DRUŽIN 2018**, ki se mu že tretje leto pridružujemo tudi Slovenci!

Romamo od 29. junija do 1. julija 2018. Prispevek za stroške je 60 €/osebo (veliko sponzorjev!) in vključuje prevoz, dve nočitvi, sobotno kosilo in nedeljski zajtrk. Pogoj je, da gre družina (starši in vsaj en otrok), čeprav so možne izjeme: zakonski par, mame samohranilke, vdove ...

Odhod v petek, 29. junija, zjutraj, povratek v nedeljo zvečer. Več informacij ob prijavi. Prijave za avtobus, ki bo začel svojo pot na mejnem prehodu Rogatec, zbira Klementina 068/170-263, prijave za avtobus, ki bo začel svojo pot v Sevnici in nadaljeval v Novem mestu, Metliki, pa Petra 031/483-957 in Marjan 031/698-459. Na obeh avtobusih bo z romarji duhovnik!

Glavni organizator tega romanja je **Robert Rukavina**, medžugorski spreobrnjenec. Več o njem, njegovi družini in društvu, ki ga je ustanovil, lahko izveste na <http://www.medjugorje-info.com/hr/svjedocanstva/robert-rukavina-da-nemam-vjeru-sigurno-ne-bih-ima-toliko-djece> in na <http://www.kup-karmel.com/>

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič, Andreja Pezdevšek.

Jezikovni pregled: Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBAS12X.

Za naročanje ali objavljanje revije kličite od 16. do 21. ure: Frane 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu <http://www.medjugorje.si>

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

Dar za revijo 2€

Marija v Fatimi: »Ne bojte se. Nič hudega vam ne bom storila. Sem iz nebes ... Molite, veliko molite in delajte žrtve za grešnike. Veliko duš namreč gre v pekel, ker ni nikogar, ki bi se zanje žrtvoval in molil zanje.«
Marija v Medžugorju: »Otroci moji, molite za moč vere in zaupajte v nebeškega Očeta in ne bojte se.«

